

▶ 11 Enero, 2015

TERESA SESÉ
 Barcelona

“Brrrrrr...”. La reacció més habitual d’un adolescent davant la invitació d’un adult per visitar un museu no sol ser precisament començar a saltar d’alegria. I els museus, conscients d’aquesta desafecció, semblaven resignats a la seva pròpia incapacitat per atreure’ls. Però els últims anys, bastants museus de tot el món han començat a assajar fórmules d’acostament que els permetin conèixer els seus punts de vista i connectar amb els seus gustos i

VENTALL D’INICIATIVES

Les institucions s’acosten als joves per intentar connectar amb els seus gustos

OBJECTIU D’ANADA I TORNADA

Crear un públic amb qui la cultura surti guanyant i que guanyi amb la cultura

inquietuds, aconseguir que aquests joves que formen part del seu públic captiu (a través de visites escolars o sessions familiars) hi vagin de manera independent, que sentin que ells també hi són benvinguts, que els vegin com a seus. Tots hi sortiríem guanyant. Els adolescents, perquè l’art no deixa mai indiferent; es tracta d’una experiència de desenvolupament personal i de gaudi. I els museus, perquè no només abonarien els usuaris del futur, sinó que des d’ara mateix podrien beneficiar-se del seu entusiasme i energia.

Des de festes de pijames a la Sala de Turbines de la Tate Modern (potser la nota estrident d’un programa molt més ambiciós) fins al MoMa Teens, un lloc web destinat a aquesta franja d’edat habitualment ignorada per la cultura, passant per l’anomenat Consell de l’Adolescent creat per l’Institute of Contemporary Art de Boston –un grup de joves contractat pel museu (a 10 dòlars l’hora) per avaluar i discutir exposicions i planificar programes relacionats–, el ventall d’iniciatives és ampli i de molt diversa naturalesa. Al Reina Sofia, per exemple, disposen de l’Equipo, adolescents que aporten des de dins la seva creativitat i les seves idees per obrir les portes a altres joves, i el Centre Pompidou va obrir el 2010 al soterrani Studio 13/16, un espai pioner de trobada i creació.

A Barcelona també hi ha des de fa un any l’Habitació 1418, un projecte impulsat conjuntament pel Macba i el CCCB, que atreu un grup normalment reticent a passar la tarda de dissabte en un museu: joves de 14 a 18 anys. Com ho aconsegueixen? D’entrada deixant de veure’ls com a sospitosos i no fent cas del gastat tòpic de la joventut hedonista i indolent. I, després, oferint-los un espai per a la trobada, la creativitat i l’activitat cultural en temps de lleure pensat per a ells: adults joves, no nens.

“Van començar intentant interessar-los a ells i ara són ells els que ens interessen a nosaltres”, reconeix Rosa Ferré, cap d’exposicions del CCCB i artífex de la iniciativa juntament amb Tonina

L’artista Fito Conesa, ahir, impartint un taller sobre YouTube i la guerra de vídeos a l’Habitació 1418

Els adolescents prenen el museu

R

EL REPORTATGE

El Macba i el CCCB celebren el primer any de funcionament de l’Habitació 1418, un espai creatiu i de trobada per a joves

Imatge d’una festa de l’Habitació 1418 celebrada a la primavera

milies, però després, de manera inexorable, el perdem”.

Les dues tenien clar que una institució cultural pot ser molt intimidatòria i van buscar un espai fora de les parets del museu, a la plaça dels Angels, en el conegut com a edifici Pantalla, que no necessita inscripció prèvia, que n’hi hagués prou amb presentar-s’hi, gratuït i sobretot flexible. “L’horari de les activitats és de cinc de la tarda a deu de la nit, però no som rígids, un pot incorporar-s’hi més tard i marxar quan vulgui. Tenen els seus estudis, els seus amics, és dissabte a la tarda... I és important que sàpiguen que tenen total llibertat”, diu Fito Conesa, artista sensible, intel·li-

gent i entusiasta a matar, que s’en-carrega de programar i conduir les activitats i sense el qual seria difícil entendre l’èxit del projecte. Actualment té una vintena de *roomers* –així els anomena– habituals, xavals de procedències i interessos molt diferents que es van renovant, van, vénen, un dia deixen de venir i al cap d’un temps tornen amb un amic. “Sempre són benvinguts”, diu.

“Teníem clar que l’Habitació 1418 havia d’estar en mans d’un artista a qui a més li agradés el contacte amb el públic. I en Fito és perfecte”, apunta Tonina Cerdà. Els temes que aborda l’art contemporani ressonen en els adolescents: qüestions relaciona-

des amb la identitat, el sexe, la política, el gènere, l’autoritat... Però les activitats estan obertes a qual-sevol cosa que tingui a veure amb la creació: tallers de dj, fotografia, fanzines, robòtica, videoclips, dansa o restauració. Cada un l’imparteix un especialista. “Al principi la programació la determinàvem més nosaltres, però cada vegada més es va confeccionant depenent dels seus centres d’interès, les seves preferències, les seves necessitats”, assenyala Conesa. “Els adolescents no són de fàcil lectura, ni tan sols ho és el seu llenguatge del cos. De vegades en veus un amb actitud aparentment indolent i penses que no li interessa el que està fent, que s’avorreix. I resulta que no. La clau és tenir paciència, saber esperar, no avançar-se”, precisa Conesa.

“La ficció de futur absoluta és que s’acabi convertint en un clúster que acabi programant o proposant-nos un programa per a ells i els seus iguals”, apunta Cerdà. Perquè, com diu Rosa Ferré, “en el fons es tracta d’un laboratori per entendre quin tipus de cultura els interessa, que ens facin de prescriptors i se’n puguin beneficiar”. Un cop passat aquest any, els reptes de futur? “Acostar-nos més al Raval, que és on som, i que es vagin introduint en les nostres programacions, que l’enriqueixin per a altres públics”. En aquest sentit, els propers mesos estan previstes, per exemple, activitats amb alumnes de l’Escola Poeta Foix, que conclouran en una festa de carnaval al vestíbul del CCCB; o la selecció per part dels *roomers* d’un menú de vídeos experimentals, una mena de “hits adolescents” que formaran part de la programació d’Xcèntric; o una col·laboració al festival de literatura Kosmopolis.

“Els fàcilment un carnet perquè puguin accedir als dos centres quan vulguin. Alguns ja han vingut pel seu compte amb els amics: l’emoció és profunda”, conclou Cerdà. ●